

Sygn. akt VIII U 3476/16

po sprostowaniu

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant st. sekretarz sądowy Monika Zięba

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2018 roku w Lublinie

sprawy P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury

na skutek odwołania P. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 sierpnia 2016 roku znak E (...)

oddala odwołanie.

przed sprostowaniem

Sygn. akt VIII U 3476/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant st. sekretarz sądowy Monika Zięba

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2018 roku w Lublinie

sprawy P. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury
na skutek odwołania P. W.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z dnia 19 sierpnia 2016 roku znak E (...)
oddala odwołanie.
sygn. akt VIII U 3476/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpoznaniu wniosku z dnia 12 lipca 2016 roku, odmówił P. W. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku poz. 748), albowiem z przedłożonych dokumentów wynika, że nadal najkorzystniejszy jest dotychczasowy wskaźnik (decyzja - k. 55 a.e.).

Od powyższej decyzji P. W. złożył odwołanie wnosząc o jej zmianę oraz przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia. W ocenie ubezpieczonego zastosowany przez organ rentowy wskaźnik przeliczeniowy emerytury jest dla niego niekorzystny (odwołanie - k. 2 - 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując uzasadnienie zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie - k. 9 a.s.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

P. W. ur. (...) jest uprawniony do emerytury od dnia 28 maja 2007 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1987 roku do 31 grudnia 1996 roku, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 79,75 % (bezsporne).

W dniu 4 lipca 2016 roku P. W. złożył do organu rentowego wniosek o przeliczenie pobieranego świadczenia przedkładając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 16 czerwca 2016 roku wystawione przez Lasy Państwowe Nadleśnictwo S. z okresu od 1 grudnia 1976 roku do 3 lipca 1997 roku (wniosek i zaświadczenie - k. 44 - 45 a.e.).

W ocenie organu rentowego złożone dokumenty nie wpływają na zwiększenie dotychczasowego wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia, zaś aktualnie wyliczony jest najkorzystniejszy dla wnioskodawcy. Wobec powyższego Zakład wydał zaskarżoną decyzję z dnia 19 sierpnia 2016 roku (decyzja - k. 55 a.s.).

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 roku Sąd zobowiązał pełnomocnika organu rentowego do wskazania sposobu obliczenia świadczenia emerytalnego z uwzględnieniem zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1976 - 1982 oraz 1983 - 1990 ze wskazaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego z uwzględnieniem wskazanych w tych zaświadczeniach wynagrodzeń (postanowienie - k. 21 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 21 kwietnia 2017 roku pełnomocnik organu rentowego wskazał, iż zgodnie z decyzją z dnia 27 czerwca 2007 roku podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy przyznanej od 28 maja 2007 roku została ustalona poprzez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wwpw 79,75% przez kwotę bazową 2059,92 zł obowiązującą w dniu przyznania emerytury. Wskaźnik wwpw (79,75%) został wybrany z najkorzystniejszych 10 kolejnych lat kalendarzowych od 1987-1996 wybranych z 20 lat poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę tj. 1987-2006. Na wniosek z dnia 4 lipca 2016 roku uwzględniono dokumenty potwierdzające wynagrodzenie za lata

1978-1982 oraz przyjęto wynagrodzenie minimalne za okres od 1 grudnia 1976 roku do 31 grudnia 1977 roku, tj. za okres, za który zakład pracy nie posiada list płac.

Pełnomocnik organu rentowego wskazał, iż najkorzystniejszy wskaźnik z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wyniósł wwpw 78,04 %. Ponadto w piśmie procesowym wskazano, iż najkorzystniejszy wskaźnik z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę wynosi wwpw= 79.75% i został wybrany z wynagrodzeń z lat 1987-1996. Jest to dotychczasowy wskaźnik przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru emerytury w decyzji z dnia 27 czerwca 2007 roku (pismo - k. 27 - 28 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 18 maja 2017 roku pełnomocnik wnioskodawcy nie zgodził się z powyższym wyliczeniem organu rentowego i wskazał, że najkorzystniejszym dla wnioskodawcy okresem są lata 1981 - 1990, ponieważ wskaźnik wyniósł 83,12 %. Jednocześnie pełnomocnik wnioskodawcy w żaden sposób nie uzasadnił swojego stanowiska (pismo - k. 31 a.s.).

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 8 sierpnia 2017 roku pełnomocnik organu rentowego ponownie wskazał, iż decyzją z dnia 27 czerwca 2007 roku przyznane zostało wnioskodawcy prawo do emerytury od 28 maja 2007 roku, której podstawę ustalono od wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wwpw) 79,75% z 10 kolejnych lat kalendarzowych (1983-1990) wybranych z dwudziestu poprzedzających wniosek o emeryturę (1987-2006):

L. P.	ROK	UDOWODNIONE WYNAGRODZENIE	STOSUNEK UDOWODNIONEGO WYNAGRODZENIA DO WYNAGRODZENIA PRZECIĘTNEGO
1	1987	276,048	78,82
2	1988	471,708	74,04
3	1989	1 724,019	69,49
4	1990	8 786,456	71,11
5	1991	16 945,518	79,78
6	1992	23 855,100	67,73
7	1993	35 635,600	74,33
8	1994	60 384,800	94,45
9	1995	8 753,76	103,82

10	1996	8 792,94	83,93
----	------	----------	-------

Podstawa została ustalona poprzez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (wvpw) 79.75% przez kwotę bazową obowiązującą na dzień przyznania emerytury 2.059,92 zł. Emerytura tak ustalona była korzystniejsza od emerytury ustalonej z zastosowaniem podstawy wymiaru renty od wvpw 84,47% przy zastosowaniu kwoty bazowej 936.05zł i przeprowadzonej przez kolejne waloryzacje.

Po dostarczeniu nowych dokumentów potwierdzających wynagrodzenie za lata 1976 - 1982, zaskarżoną decyzją z dnia 19 sierpnia 2016 roku odmówiono wnioskodawcy przeliczenia emerytury, ponieważ nadal najkorzystniejsza pozostała emerytura ustalona od podstawy wymiaru obliczonej przez pomnożenie wvpw 79,75% przez kwotę bazowa obowiązująca na dzień przyznania emerytury 2 059,92zł, tj. najkorzystniejsze 10 lat z dwudziestolecia poprzedzającego wniosek o emeryturę to lata 1983-1990, zaś najkorzystniejszy wskaźnik z dwudziestu lat wybranych na przestrzeni całego zatrudnienia to 78,04%, wybrany z lat:

L.P.	ROK	UDOWODNIONE WYNAGRODZENIE	(...)
1	1977	16.000	29,01
2	1978	44.115	75,23
3	1979	36.245	56,70
4	1980	46.628	64,33
5	1981	74.228	80,45
6	1982	105.038	75,26
7	1983	165.832	95,47
8	1984	188.188	93,14
9	1985	225.484	93,93
10	1986	288.361	99,73
11	1987	276.048	78,82

12	1988	471.708	74,04
13	1989	1.724.019	69,49
14	1990	8. 786.456	71,11
15	1991	16.945.518	79,78
16	1992	23.855.100	67,73
17	1993	35.635.600	74,33
18	1994	60.384.800	94,45
19	1995	8.753,76	103,82
20	1996	8.792,94	83,93

Zakład wskazał następnie, iż wynagrodzenie z 10 lat 1981-1990 i wyliczony z niego wwpw 83,12% nie mogą zostać przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ustalonej w myśl przepisu art. 15 ustawy emerytalnej, ponieważ lata 1981-1986 wykraczają poza dwudziestolecie poprzedzające rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (1987-2006).

W. 83,12% jest też niższy od wwpw 84,47%, przyjętego do ustalenia podstawy wymiaru renty, która była wypłacana przed ustaleniem prawa do emerytury. Z tego powodu nie przysługuje więc również przeliczenie podstawy wymiaru renty przyjętej do ustalenia wysokości emerytury z zastosowaniem art. 53 ust.3 -5 ustawy emerytalnej (pismo procesowe - k. 42 - 43 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach organu emerytalnego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Ponadto treść tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W ust. 2 cytowanego przepisu wskazano, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia. Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy (ust. 3).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż najkorzystniejszy dla wnioskodawcy nadal jest dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalono przez organ rentowy i wynoszący 79,75 %.

Podnieść również należy, iż wynagrodzenie wnioskodawcy z 10 lat 1981-1990 i wyliczony z niego wwpw 83,12% nie mogą zostać przyjęte do ustalenia podstawy wymiaru emerytury ustalonej w myśl przepisu art. 15 ustawy emerytalnej, ponieważ lata 1981-1986 wykraczają poza dwudziestolecie poprzedzające rok zgłoszenia wniosku o emeryturę (1987-2006).

Mając na uwadze powyższe na mocy powołanych przepisów oraz w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji.